

VESZELKA ATTILA

Strófák

*Súrolt serpenyők
száradnak egymás mellett –
hóolvadás, ó!*

(Kobayashi Issa)

1.

*Lépteid mögött pitypang-szagú szellő,
pilládra hulló, olvadó hópihék,
festett mosollyal tölgyfaágon lengő,
papírsárkány-arc, bíborló esti ég,
ujjongó szívvel balzsamot lehelő,
kezedre hajló, virrasztó estikék.
Puffadt telihold, utadra vigyázó,
mákonyos fényét szemedbe szitaló.*

2.

*Bőjti szelekben cseresznyevirág nyit,
csöpögő eresz alatt barna dongák,
tócsának tükrén hószínű szirom ring,
zizegő torkú, páriját hívó sármány
száritókötél-hintán himbálózik,
csókacivódás öreg templom tornyán,
áprilifénnyel csengő-bongó hangok,
téli álmukból ébredő harangok.*

3.

*Vijjogó égben vörös ragadozó,
lángoló napnak feszülő, rótt szárnyak,
örvénylő szél hullámán hajladozó
ideje lomhán köröző halálnak.
Fénybe zárt kövekben fehéren izzó
magányod csendje, rémült hangszálak.
Parázsló kelyhek mélyén égő lepkék,
lépteid mögött mozdulatlan árnyék.*

4.

*Ködökben úszó, borízú nyárutó.
Telt kancsók mélyén rejtőzködő halál.
Halk lépteidtől magasba lobbanó,
riadt szemekkel menekülő madár.
Szárnycsapásoktól remegő, szürke tó
tükrén hullámzó, halottkék csillagár.
Villódzó, gonosz visszfények arcodon.
Kettétört betűk lehullt kéreglapon.*

5.

*Egy víztükörre hullt, vöröslő pille
torzóvá tépett, kettétört szárnyain
örvénylik át a szétroncsolt időbe
az esti égen szétömlő karmazsin.
Kezed folyóba mártott rezzenése
szétszórja lassan arcod darabjait,
s a néma fák utadra tévedt lombját
sikoltó, hűvös csillagok siratják.*

6.

*Parton felejtett, rozsdásodó uszály,
hűvös közönnyel szemerkélő eső,
olajtócsák tükrében póre fák,
dermesztő szelek láncain verdeső,
útaját tévesztett, világtalan sirály.
Bíbor palástját földre ejtő idő
csendjében kihalt, véghetetlen utak,
ajkadra tévedt, reménytelen szavak.*

7.

*Kutyaház előtt lábosba fagyott víz,
havas sövényen kékhátú cinegék,
szűzhó súlyától roskadozó fásszín,
rozsdálló vödör kútkáva fedelén.
Párkányszegélyen ragyogó jégcsap-fríz,
füstöt hajlító széngázszagú szél.*

*Szemedbe hulló szikrázó fény-szilánk,
zárt ablakodon kinyíló jégvirág.*

8.

*A pillérek közt megolvadó folyó
fölött egy hídnak sosem volt íve tart
a végtelen felé, tépett harangszó
minden szélroham, roskadt fenyők alatt
elhagyott padok, mindegyre hull a hó,
s míg lassan mindent eltemet a tél, csak
hallgatod Chopint. A hófüggönyön át
búcsúzó időt: az f-moll balladát.*

Hidak fölött

*Utadra hajló égbolt-pillérek
ragyog fölötted Bereniké Haja.
Bíbor kövekben izzó, hideg tüzek
remegnek hullámozó, szőke fürtjein.
S míg rádszítál a fényben úszó semmi,
időd homokja hangtalanul pereg.*

*Levél utadra törvény szerint pereg,
örvény burványlik karcsú pillérek,
s földed hajol, magába zár a semmi.
Kútmélybe hull az árva lány haja,
szelek subognak aranyló fürtjein,
s kihúnynak mind a kőbe zárt tüzek.*

*Borral telt kristály mélyén bíbor tüzek,
tükrén törekeny, könnyű szírom pereg,
madársikoly száll telt szőlők fürtjein.
Sosem volt hangok kihalt pillérek,
széthulló arcok szélbe zárt sóhaja,
hidak fölött utadra nyíló semmi.*